

[Ole Henriksen]

mener, at samarbejdet må kunne komme i gang. Men lad os nu se. Jeg synes nok, at hr. Bo Kristensens indlæg i dag på en lidt mere upoleret måde fortalte, hvad den borgerlige regerings politik er på dette her område.

Vi ved jo også, hvilken politik der er blevet ført de sidste 3 år. Vi ved, at maksimumssatserne har været frosset fast til 105.000 kr. årligt. Vi ved – og det har hr. Bo Kristensen også bekræftet her – at der har været et tab på den disponible købekraft for en arbejdsløs på ca. 17.000 kr. om året. Det har også været meningen med regeringens politik, det blev bekræftet af hr. Bo Kristensen.

Samtidig er der sket mere end en fordobling af det kontingentbidrag, som både de arbejdsløse og dem, der er i beskæftigelse, skal betale til A-kassen, så også her er der selvfølgelig kommet en stramning ind. Der er strammet om reguleringsbetingelserne for de satser, som ligger under maksimumssatsen, og der er kommet regler om nedsættelse af dagpenge ved kortere beskæftigelsesperioder. Der er sket en stramning af reglerne for at modtage supplerende dagpenge, stramning af reglerne for udbetaling af dagpenge i forbindelse med søgnehelldage, forringelse af dimittendsatsordningen og stramning af de langtidsløses satser, så de slutter med et dagpengebeløb, der svarer nogenlunde til, hvad der skal gives i bistandshjælp i det øjeblik, de må forlade A-kassesystemet. Og så har vi også fået ændringen med kun ét jobtilbud i denne forbindelse.

Endelig har ungdommen og kvinderne i al almindelighed gennem en lang række tiltag fået forringet deres vilkår, og det ville blive for meget her og ville kræve vel mindst en times taletid, hvis man skulle gå i detaljer og remse alle de forringelser op, som er sket.

Men det, der så må være det afgørende, er jo, om nogle af de ting, som lød positivt i det, ministeren sagde her i sin besvarelse, egentlig er nye signaler, der kommer ind, eller om man stadig væk skal henholde sig til det, som hr. Bo Kristensen sagde, nemlig at det er faktisk den linje, man vil fortsætte.

I den forbindelse vil jeg nævne de forslag, som måske ved en fejltagelse kom på bordet for et års tid siden herinde, men som aldrig er blevet behandlet, nemlig spørgsmålet om en dagpengereform, tror jeg den hed. Men faktisk skulle det jo betyde, at man gik over til en art bloktilskudsordning til A-kasserne,

som ville medføre, at kontingentet for de enkelte medlemmer inden for de enkelte områder skulle hæves betragteligt, og at arbejdsgiverne ikke i samme udstrækning skulle bidrage til at løfte udbetalingerne fra kassen.

I denne plan lå også, som arbejdsministeren nu her sagde, at man ville henvise arbejdstagerne i al almindelighed til at tegne en tillægsforsikring på privat basis. Jeg mener også, at arbejdsministeren her fra talerstolen sagde, at dette forsikringsprincip stadig væk er noget, man vil arbejde videre med inden for regeringen. Det vil bekymre meget, ikke alene i SF, men altså også hos de mange tusinde A-kassemedlemmer, hvis man skal til at privatfinansiere for at få en rimelig arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det blev nævnt dengang, at hvis man ved at privatforsikre sig skulle hæve sin egen forsikring til f.eks. 50 kr. om dagen, så skulle der betales en månedlig præmie på ca. 300 kr. ekstra. Man må nok sige, at det er en form for privatisering – måske ministeren ikke bryder sig om selve ordet privatisering, sådan lød det jo i går i fjernsynet – men en privatiseringsvej, som har eksisteret i denne regeringsperiode, og som tilsyneladende også vil fortsætte. Mit spørgsmål er altså, om hele denne plan om privatisering og om selvforsikring inden for A-kassesystemet skal være den, som bliver vejen fremover.

Man kan selvfølgelig også tage de andre ting med ind i billedet: spørgsmålet om forbedringer af efterlønsatser og forbedringer i øvrigt, som også reguleres på samme måde. Det er klart, at hvis man går over til den form for forsikringsvirksomhed for de ledige, så betyder det rent faktisk, at principperne for vores A-kassesystem, et solidarisk system, vil bryde sammen. Så vil det altså blive den enkelte, som kommer til at bære både arbejdsløsheden og det problem at være arbejdsløs, og ikke længere samfundet, der kommer til at bære det. Det er klart, at det er en politik, som SF ikke kan medvirke til. Det vil, set fra vores side, være et afgørende brud på disse grundprincipper, hvis man fortsætter ad den vej.

Må jeg sige om dagsordenen, at vi er medforslagsstillere til den, men jeg skal præcisere, at vi selvfølgelig har ønsket om at få den fulde opregulering af det, som de ledige har mistet, og det er jo betydelig mere end de 10 pct. Det er måske nærmest en prøve til det